

PROP DE VOSALTRES

La Pasqua del Malalt

Estimats diocesans:

Diumenge que ve, 25 de maig, sisè del temps de Pasqua, l'Església celebra la Jornada del Malalt. En moltes comunitats catòliques aquest dia té un significat especial, amb el record i pregàries pels malalts, l'administració del sagrament de la Unció, l'agraïment als professionals sanitaris, la col·laboració amb els familiars dels malalts, el foment de la Pastoral de la Salut a les parròquies i a les institucions diocesanes, i moltes altres iniciatives i activitats a favor de la millora de les situacions concretes de la malaltia.

Tinc interès a parlar d'aquesta jornada fins i tot sabent que molts de nosaltres mantenim una gran vinculació amb la festa de la Mare de Déu de Lurdes (11 de febrer) i amb la campanya que protagonitza en diferents nivells la mateixa Hospitalitat Diocesana. Com que enguany en els meus escrits setmanals no l'he comentat, em sento amb el deure de recordar aquesta realitat tan comuna a l'ésser humà i que causa tantes preocupacions familiars. Totes dues jornades ens assenyalen la importància que concedeix l'Església al món de la malaltia/salut on tothom, persones i comunitats, ens hi trobem immersos en determinades ocasions.

La Campanya del Malalt d'enguany està marcada per la celebració d'un any jubilar que, amb el lema «Pellegrins d'Esperança», ens permet proposar a tothom una frase de sant Pau més d'acord amb aquest dia concret: «En esperança hem estat salvats». La virtut teològica és present en tots dos le-

mes perquè es refereix a una condició i conseqüent actitud de l'ésser humà que constantment ha de ser sol·licitada a Déu i viscuda amb llibertat i coherència per qui vol seguir els passos de Jesús de Natzeret. Demanem per als malalts la salut/salvació que ens ofereix el mateix Senyor en el seu tracte quotidià amb els qui més sofreixen en el cos o en l'esperit, clamen per aconseguir el remei a la seva situació i mantenen sempre l'esperança d'aconseguir-ho.

Som conscients que no falten els problemes de tota mena que apareixen en la vida diària de les famílies, però, no obstant això, estem convençuts que la nostra esperança no es basa només en pronòstics improbables o en prediccions científiques. La nostra esperança rau en Déu, que ha revelat, en Jesucrist, de manera completa i definitiva, la seva voluntat d'estar amb l'ésser humà, de compartir la

seva història per guiar tothom al seu regne d'amor i de vida. I aquesta gran esperança anima i, a vegades, corregeix les nostres esperances humanes. És cert que el disseny diví no es compleix automàticament perquè, en ser un projecte d'amor, genera llibertat i demana llibertat, que és, parafrasejant aquella frase del Quixot, allò més gran que l'ésser humà ha rebut. I això val en qualsevol circumstància en què ens trobem. També en les situacions de malaltia. El papa Francesc deia que com més ens endinsem en aquest misteri de gràcia, més trobarem la serenitat interior i podrem ser, alhora, instruments d'esperança, d'alegria i de consol per als nostres malalts. Alguns d'ells ja ho viuen i són grans mestres que ens sorprenen i ens enriqueixen amb l'acceptació

de la seva experiència.

Cal recordar també que en algunes comunitats parroquials s'administra el sagrament de la Unció dels Malalts, que ajuda a ampliar la mirada a la situació de la malaltia i del sofriment en l'horitzó de la misericòrdia de Déu. A més, constitueix una festa per a tota la comunitat, sigui parroquial, hospitalària o de residències de gent gran, que la celebra amb alegria. Es pot rebre més d'una vegada al llarg de la vida i s'ha de convidar els familiars a compartir aquesta experiència de consol i d'esperança. Us aconsello que promogueu aquestes celebracions.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Lleida diu adéu al papa Francesc

Lleida va dir adéu al papa Francesc amb una assistència massiva a la Missa Solemne que la diòcesi va celebrar, el passat 29 d'abril, a la catedral en el seu sufragi. L'Eucaristia, presidida pel bisbe Salvador i concelebrada pel bisbe emèrit Joan, i concelebrada per bona part dels preveres del Bisbat, va reunir centenars de fidels, entre els quals una bona representació dels regidors de la Paeria, amb l'alcalde, Fèlix Larrosa, al capdavant.

També hi era el subdelegat del Govern espanyol, José Crespín, i l'exalcalde Àngel Ros, entre altres.

En la seva homilia, el bisbe Salvador va voler destacar la idea que «l'Església s'ha de reformar sempre», reconeixent el paper de Francesc en aquest camp, però recordant que al llarg de la història sempre ha anat evolucionant. Va voler agrair «la seva vida i el seu testimoni», al mateix temps que va destacar la gran assistència de fidels a la missa.

CERCA DE VOSOTROS

La Pascua del Enfermo

Queridos diocesanos:

El próximo domingo 25 de mayo, sexto del tiempo de Pascua, la Iglesia celebra la Jornada del Enfermo. En muchas comunidades católicas tiene ese día un significado especial: recuerdo y plegarias por los enfermos, administración del sacramento de la Unción, agradecimiento a los profesionales sanitarios, colaboración con los familiares de los enfermos, fomento de la Pastoral de la Salud en las parroquias y en las instituciones diocesanas y otras muchas iniciativas y actividades en favor de la mejora de las situaciones concretas de la enfermedad.

Tengo interés en anunciar esa jornada aun sabiendo que muchos de nosotros mantenemos gran vinculación con la fiesta de la Virgen de Lourdes (11 de febrero) y con la campaña que protagoniza en distintos niveles la misma Hospitalidad Diocesana. Al no mencionar este año en mis escritos semanales la referida fiesta mariana, me siento obligado a recordar esta realidad tan común para el ser humano y que tantas preocupaciones provoca en el interior de las familias. Ambas jornadas nos señalan la importancia que concede la Iglesia al mundo de la enfermedad/salud donde todos, personas y comunidades, nos encontramos inmersos en determinadas ocasiones.

La Campaña del Enfermo de este año está marcada por la celebración de un año jubilar que, con el lema «Peregrinos de Esperanza», nos permite proponer a todos una frase de san Pablo más en consonancia con este concreto día, «En esperanza fuimos salvados». La virtud teologal está señalada en ambos lemas porque se refiere a una condición y consecuente actitud del ser humano que constantemente debe ser solicitada a Dios y vivida con libertad y coherencia por toda persona que siga los pasos de Jesús de Nazaret. Acentuamos para los enfermos la salud/salvación que nos ofrece el mismo Señor en su trato diario con los que más sufren en el cuerpo o en el espíritu y claman por conseguir el remedio a su situación. Mantienen siempre la esperanza de conseguirlo.

Reconocemos que no faltan los problemas de todo tipo que acechan a la vida cotidiana de las familias, sin embargo estamos convencidos que nuestra esperanza no se basa sólo en pronósticos improbables o en predicciones científicas. Nuestra esperanza está en Dios que en Jesucristo ha revelado de modo completo y definitivo su voluntad de estar con el ser humano, de compartir su historia, para guiar a todos a su reino de amor y de vida. Y esta gran esperanza anima y, en ocasiones, corrige nuestras esperanzas humanas. Es cierto que el designio divino no se cumple automáticamente porque, al ser un proyecto de amor, genera libertad y pide libertad, que es, parafraseando aquella frase del Quijote, lo más grande que el ser humano ha recibido. Y esto vale para cualquier circunstancia en la que nos encontremos. También en las situaciones de enfermedad. Dice el papa Francisco que cuanto más nos adentremos en este misterio de gracia, más encontraremos la serenidad interior y podremos ser, al mismo tiempo, instrumentos de esperanza, de alegría y de consuelo para nuestros enfermos. Algunos de ellos ya lo viven y son grandes maestros que nos sorprenden y nos enriquecen a los demás con la aceptación de su experiencia.

Por otra parte en algunas comunidades parroquiales se administra el sacramento de la Unción de Enfermos. Eso ayuda a ampliar la mirada a la situación de la enfermedad y del sufrimiento en el horizonte de la misericordia de Dios. Además constituye una fiesta para toda la comunidad, sea parroquial, hospitalaria o de residencias de mayores, que la celebra con alegría. Se puede recibir más de una vez a lo largo de la vida y se debe invitar a los familiares a que compartan la experiencia del consuelo y de la esperanza. Os aconsejo que promováis estas celebraciones.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Alumnes de l'Episcopal de missió amb afectats per la Dana

Un grup d'alumnes dels Cicles Formatius d'Educació Social i d'Integració Social del Col·legi Episcopal han participat en una experiència de voluntariat a Algemesí, una de les poblacions més afectades per la Dana. Durant una setmana han pogut col·laborar en la rehabilitació de dos habitatges de famílies afectades.

Aquesta experiència ha estat possible gràcies a la coordinació de la Delegació de Missions del Bisbat de Lleida amb la Delegació de la Pastoral de Joves de l'Arxidiòcesi de València, que va fer el contacte amb l'ONG Cooperación Internacional.

L'experiència ha estat una gran oportunitat per a aquests joves per poder conèixer la realitat directament, a través de la plataforma ciutadana Mas que Makers i de l'Associació Mensajeros de la Paz a Algemesí, veient com posen tots els esforços per estar al costat de les persones que més ho necessiten.

Octava de Pasqua en una església de la Sang en obres

La Congregació de la Sang va tancar, el passat 25 d'abril amb l'Octava de Pasqua, els

actes de la Setmana Santa, després d'haver celebrat la Processó del Sant Enterrament del Diven-

dres Sant. La celebració de l'Eucaristia a l'església de la Sang, malgrat les importants obres que s'hi estan duent a terme a la teulada, es va poder fer amb total normalitat, presidida pel consiliari de la Congregació de la Sang, Mn. Jaume Melcior.

A la celebració, que va ser molt concorreguda, es va pregar pel papa Francesc, i hi van ser convidades les confraries i entitats marianes de Lleida.

En aquesta ocasió, i per significar la joia de la Resurrecció de Crist, la imatge lluïa l'antic vestit de Pasqua amb la túnica blanca i el mantell blau de finals del segle XIX i la rèplica feta recentment del petit cor d'argent que lluïa fins al 1936 i que va desaparèixer durant la Guerra Civil.

Homenatge als 50 anys de sor Trinidad

La religiosa sor Trinidad del Corazón de María Rodríguez Canela, membre de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona, va celebrar el passat 26 d'abril els 50 anys de la seva professió religiosa, el 1975. Per celebrar-ho, es va fer una Eucaristia a la capella de la Residència d'Ancians d'Aitona.

Nascuda a Melilla, va ingressar a les Germanetes als 17 anys a València. Abans d'arribar a Aitona, bressol de santa Teresa Jornet, va estar a Jaca i Mèrida.

Devoció per la Moreneta en l'any del mil·lenari

Centenars de lleidatans, fidels a la patrona de Catalunya, van acudir a la catedral de Lleida per venerar la seva imatge i dipositar flors i ciris amb motiu de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, que enguany coincideix amb el mil·lenari del monestir.

caristia dominical a l'altar major de la Catedral, mentre que a les set de la tarda també va oficiar la Missa solemne de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, tot commemorant el mil·lenari del monestir.

La celebració va coincidir alhora amb la festa de la Divina Misericòrdia.

Les portes del temple van obrir a dos quarts de nou del matí i a les nou va tenir lloc la primera Missa de la festa, oficiada pel consiliari de la confraria de la M.D. de Montserrat, Mn. Josep M. Escorihuela, a l'altar de la patrona. A les dotze del migdia, el bisbe Salvador va presidir l'Eucaristia dominical a l'altar major de la Catedral, mentre que a les set de la tarda també va oficiar la Missa solemne de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, tot commemorant el mil·lenari del monestir.

Cap a les nou de la nit, la catedral va tancar les seves portes, amb el ressò de les pregàries i del *Vírolai*, el darrer dels quals interpretat pel petit Cor de la Catedral de Lleida, dirigit per Mn. Joaquim Mesalles, que va solemnitzar la celebració.

L'Aplec de l'Episcopal a Butsènit

En el marc de l'Aplec de les famílies del Col·legi Episcopal, celebrat el passat 27 d'abril a Butsènit, es va fer una missa de camp presidida per Mn. Manel Mercadé, durant la qual es va pregar pel difunt papa Francesc. L'Eucaristia va tenir un caràcter molt participatiu, amb intervenció en les pregàries i les lectures dels alumnes del centre, pares i mares i professors.

La jornada de germanor també va comptar amb la presència dels joves de l'Esplai Epis.

D'altra banda, un grup d'alumnes de tercer d'ESO del Col·legi Episcopal van aprofitar una visita escolar a la capella del Peu del Romeu per pregar pel papa Francesc. La sortida, planificada amb anterioritat, tenia com a objectiu conèixer la capella, així com la llegenda sobre el pas

de l'apòstol per Lleida i la tradició dels Fanalets.

Alumnes del Santa Anna reben la Confirmació

Un grup d'alumnes del Col·legi Santa Anna de Lleida van rebre el sagrament de la Confirmació a l'església de Sant Llorenç el passat 25 d'abril. La cerimònia, presidida pel bisbe Salvador, va reunir nois i noies d'aquest centre educatiu concertat que volen afirmar el seu compromís com a cristians davant la comunitat, acompanyats per les seves famílies, padrins de Confirmació i professors de l'escola.

D'altra banda, Puigverd de Lleida va celebrar el 23 d'abril la seva tradicional processó i missa en honor a sant Jordi, a les que van assistir al voltant d'unes 200 persones. A la processó van sortir l'estendard, el penó de Sant

Jordi, la Creu, la imatge del sant i la de la Mare de Déu de Montserrat, i es van fer repicar les campanes.

REFLEXIONS

Identitat narrativa (I)

Qui soc, jo, Déu meu? Quina és la meva naturalesa? Sant Agustí s'interroga amb vehemència per la identitat personal, però la pregunta cavalca per la història i la reprèn, després, Blaise Pascal en *Els pensaments* i després d'ell Immanuel Kant i, encara, Søren Kierkegaard amb una enorme densitat emocional.

La pregunta subsisteix i cadascú, amb els seus recursos i limitacions, tracta d'assajar respostes, poc més que esbossos incomplets, sempre provisionals. Quan caiem en la temptació de fer-ne sistematitzacions conceptuais o bé fórmules suposadament universals, es produeix la catàstrofe, la irremissible caiguda en el dogmatisme.

Cadascú de nosaltres és una pregunta oberta, una recerca mai conclusa, un interrogant que crema enmig d'un cosmos silenciós, una *magna quaestio*, en paraules de sant Agustí.

És difícil discernir la pròpia veu, perquè estem sempre, vulguem o no, entrelligats als altres. Ja sigui de manera conscient o inconscient, som amb els altres i gràcies als altres. Som la resultant de múltiples trobades i topades. Els altres deixen solc en nosaltres. La idea d'una identitat narrativa em plau d'allò més.

Paul Ricœur l'expressa nítidament. Ens construïm al llarg d'un història d'encontres i de desencontres. No sabem com serem al final del periple vital, en l'hora de temença, perquè no sabem quines trobades viurem, ni quines trencadisses haurem de digerir emocionalment. Tot això ens construeix, ens configura, ens fa ser com som.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / Sl: 113 B / Jo 14,21-26]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Osimo i beat Agustí de Tarano, prevs.; sant Crispí de Viterbo, rel.

20. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldi-

ri o Boi, mr.; sants Hilari i Silví, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda; sant Eugeni de Mazenod, bisbe; sant Ivo de Chartes, bisbe; sant Cristòfor Magallanes, prev., i companys, mrs.

22. □ Dijous [Fets 15,7-21 / Sl 95 / Jo 15,9-11]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr.,

advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Divendres [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. i fund.

24. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 15,1-2.

22-29 / Sl 66 / Ap 21,10-14.22-23 (o bé, del diumenge VII: Ap 22,12-14.16-17.20) / Jo 14,23-29 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,20-26)]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fundadora i religiosa del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fundadora de les Religioses de Maria Immaculada.

Diumenge V de Pasqua (C)

COMENTARI

«Us dono
un manament nou:
que us estimeu
els uns als altres»

La nostra fe sovint és paradoxal com ho són les paraules de Jesús avui a l'evangelí: *Ara el Fill de l'home és glorificat i Déu és glorificat en ell*. Diu això justament en el moment que Judes acaba de marxar. Se'n va per traïr el seu Mestre, per lliurar-lo als seus enemics. I Jesús diu que ara és el moment de la glòria! *Déu el glorificarà ben aviat*, diu referint-se a la seva mort i resurrecció. Serà el moment que es manifestarà la força i el poder del Pare en Jesús i l'amor de Jesús en fidelitat al seu Pare. I per això també ara ens parla del gran manament: *Un dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres*. Aquest és el seu manament. Però aquest amor té un model, un punt de referència. *Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres*. Aquí Jesús ja marca un punt inassolible: estimar com ell ens ha estimat; estimar amb tot el cor i estimar fins a la mort, estimant fins i tot els enemics. No ens és gens fàcil estimar com Jesús. Però aquest és el camí que hem d'anar fent: *Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus*. L'amor entre nosaltres és la pedra de toc del veritable deixeble, del veritable seguidor de Jesús: no ho és la doctrina, no ho són les grans obres, ho és només l'estimació a semblança del gran amor de Crist. I ho diu justament ara, quan ja té molt a prop la seva passió i mort. Sant Tomàs d'Aquino ens diu que la passió és un exemple de com hem d'actuar: «*lluny de la creu no hi ha exemple de virtut*». El mateix Pau i Bernabé a la primera lectura deien als convertits de nou: *Per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions*. Però així s'ha anat estenent l'evangelí per tot arreu: *Van anunciar que Déu, junt amb ells, havia obert les portes de la fe als qui no són jueus*. Ja arribarà el cel nou i la terra nova, quan Déu eixugará totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort ni dol ni crits, ni penes. Però ara és el temps d'estimar, de donar la vida pels germans com a deixebles de Crist passant fins i tot per moltes tribulacions.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Llistra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

► Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

► Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugará totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

► Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat. Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Llistra, a Iconio y a Antioquia, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar por muchas tribulaciones para entrar en el reino de Dios. En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído.

Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfília. Y después de predicar la Palabra en Perge, bajaron a Atalia y allí se embarcaron para Antioquia, de donde los habían encomendado a la gracia de Dios para la misión que acababan de cumplir.

Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

► Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

► Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, pues el primer cielo y la primera tierra desaparecieron, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, preparada como una esposa que se ha adornado para su esposo. Y oí una gran voz desde el trono que decía: «He aquí la morada de Dios entre los hombres, y morará entre ellos, y ellos serán su pueblo, y el "Dios con ellos" será su Dios». Y enjugará toda lágrima de sus ojos, y ya no habrá muerte, ni duelo, ni llanto ni dolor, porque lo primero ha desaparecido. Y dijo el que está sentado en el trono: «Mira, hago nuevas todas las cosas.»

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Agora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará. Hijitos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también unos a otros. En esto conocerán todos que sois discípulos míos: si os amáis unos a otros.»